

Arrest

nr. 86 764 van 3 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker diende op 27 december 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 21 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 25 april 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 9 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Het betreft de bij huidig beroep bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H(...) A(...)

geboren te Mosul, op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.04.2012

Overwegende dat de betrokkene op 27.12.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 22.03.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; overwegende dat de betrokkene op 25.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een woonattest naar voren brengt om aan te tonen dat de betrokkene wel degelijk een Irakees is waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn identiteitskaart naar voren bracht en dat het CGVS oordeelde dat 'vooreerst bevat dit document enkel uw identiteitsgegevens en afkomst en vormt dus geen enkel bewijs van de problemen die u zou hebben gekend'; overwegende dat de betrokkene een proces verbaal, dd. 25.11.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document naar voren te brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Verweerster beschikt over een zekere appreciatiemarge wat betreft de beoordeling van de asielaanvraag maar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden toegepast.

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat

bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Meensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401).

In casu is het redelijkheidsbeginsel geschonden doordat verweerster haar beslissing niet heeft genomen zoals het een normale, redelijke en voorzichtige overheid betaamt.

Verweerster stelt "Overwegende dat betrokkene een woonattest naar voren brengt om aan te tonen dat de betrokkene wel degelijk een Irakees is waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn identiteitskaart naar voren bracht en dat het CG VS oordeelde dat 'vooreerst bevat dit document enkel uw identiteitsgegevens en afkomst en vormt dus geen enkel bewijs van de problemen die u zou hebben gekend',

Er blijkt geen betwisting te bestaan over de identiteit en afkomst van verzoeker.

Nochtans is het algemeen geweten dat de huidige situatie in Irak verre van stabiel is, zodat verzoeker bij een gedwongen terugkeer een reëel gevaar loopt.

Verzoeker verwijst naar recente info (stuk 3) van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de huidige situatie in Irak, waar duidelijk gesteld wordt:

Alle reizen naar Irak worden afgeraden, slechts zeer gespecialiseerde diensten kunnen een juiste inschatting van het gevaar geven. Inlichtingen van andere organisaties over de veiligheidstoestand zijn niet betrouwbaar; in het hele land blijft een hoog risico ontstaan op ontvoering, ongeacht de nationaliteit,...

« Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt. » (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

Er dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing niet redelijk te noemen is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. "

De verzoeker voert aan dat er geen betwisting bestaat omtrent zijn identiteit en afkomst. Hij stelt dat het algemeen geweten is dat de huidige situatie in Irak verre van stabiel is, zodat hij bij een gedwongen terugkeer een reëel gevaar loopt. Hij verwijst naar het "Reisadvies Irak" van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken van 14 maart 2012 en geldig op 4 juni 2012 en voegt de desbetreffende uitprint van de webstek van het ministerie van Buitenlandse Zaken toe als bijlage aan het verzoekschrift. Vervolgens citeert de verzoeker bepaalde rechtsleer aangaande het redelijkheidsbeginsel en stelt hij dat de bestreden beslissing niet redelijk te noemen is.

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad vooreerst op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag twee documenten met telkens een vertaling voorlegde: een attest van woonst en een proces-verbaal gedateerd op 25 november 2011. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende geoordeeld: “*dat de betrokkene een woonattest naar voren brengt om aan te tonen dat de betrokkene wel degelijk een Irakees is waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn identiteitskaart naar voren bracht en dat het CGVS oordeelde dat 'vooreerst bevat dit document enkel uw identiteitsgegevens en afkomst en vormt dus geen enkel*

bewijs van de problemen die u zou hebben gekend' en 'dat de betrokkene een proces verbaal, dd. 25.11.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document naar voren te brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag" waarna de verweerder besluit dat de verzoeker "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980" zodat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

De verzoeker betwist niet dat de documenten die hij bij zijn tweede asielaanvraag voorlegde, geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In zijn betoog doet de verzoeker ook geen enkele poging om aan te tonen dat hij bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder geen rekening mee heeft gehouden. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verweerder niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De verzoeker toont verder niet aan dat het document dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, met name het reisadvies voor Irak van het ministerie van Buitenlandse Zaken, aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Het administratief dossier bevat alleszins geen aanwijzingen dat de verzoeker zulks ten gepasten tijde heeft gedaan. Aangezien de bijlage in kwestie een op 4 juni afgedrukte webpagina van het ministerie van Buitenlandse Zaken betreft en de bestreden beslissing *in casu* reeds werd genomen op 9 mei 2012, is het ook materieel onmogelijk dat dit document ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ter kennis lag van de verweerder. In het kader van de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan de Raad op dit document geen acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

Waar de verzoeker de huidige situatie in Irak aanhaalt waaruit hij afleidt dat hij een reëel gevaar loopt bij een gedwongen terugkeer, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing hoegenaamd geen gedwongen uitwijzingsmaatregel uitmaakt. Deze kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig.

Wat betreft het reisadvies Irak en de algemene situatie in Irak, kan tevens worden verwezen naar de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Tweede middel

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De motiveringsplicht wordt geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994).

Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiele motiveringsverplichting geschonden heeft.

Dat de materiele motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619, RvV 4727).

Dat de motivering' Overwegende dat betrokkene een woonattest naar voren brengt om aan te tonen dat de betrokkene wel degelijk een Irakees is waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn identiteitskaart naar voren bracht en dat het CG VS oordeelde dat 'vooreerst bevat dit document enkel uw identiteitsgegevens en afkomst en vormt dus geen enkel bewijs van de problemen die u zou hebben gekend kwestieuze beslissing niet redelijkerwijze grondt.

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het 'afdoende' karakter, omvat het

*vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig". (zie M. BOES, l.e., nr. 238, p. 179).
Dat verwerende partij de feiten niet juist heeft beoordeeld.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.
Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd. "*

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich bij de uiteenzetting van het tweede middel beperkt tot de loutere verwijzing zonder meer naar rechtspraak en rechtsleer in verband met de materiële motiveringsplicht en dat hij daarnaast niet verder komt dan de enkele affirmatie "*dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen*" en "*dat verwerende partij de feiten niet juist heeft beoordeeld*".

Daargelaten de vraag of de uiteenzetting van de verzoeker al dan niet een ontvankelijk middel uitmaakt, dient te worden opgemerkt dat het betoog van de verzoeker enkel is opgebouwd uit blote affirmaties en verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer waarvan op geen enkele wijze wordt aangetoond hoe deze in het onderhavige geval van toepassing zouden zijn. Met dergelijke loutere affirmaties en algemeenheden kan de verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aantonen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3. Derde middel

In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringplicht. De verzoeker beroept zich tevens op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet om nieuwe gegevens over te leggen ter beoordeling van het onderhavige beroep.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

"Artikel 39/76, eerste lid Vw. bepaalt dat de Kamervoorzitter of de rechter nieuwe gegevens onderzoekt wanneer is voldaan aan 2 voorwaarden: de gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijke verzoekschrift en verzoeker moet kunnen aantonen dat hij de gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure.

Aan beide voorwaarden is in casu voldaan:

Uit de verslagen die verzoeker bijbrengt en die dateren van 14.03.2012 en geldig op datum van heden (Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken) blijkt dat de situatie in Irak verre van stabiel is.

Dat ook het EHRM in haar arresten stelt dat artikel 3 EVRM zich voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld.

Dat er sprake is van een veralgemeend en individueel geweld in Irak.

Dat verzoeker hiertegen niet beschermd wordt door zijn regionale overheden, reden van zijn komst naar België.

Dat verzoeker zijn klacht bijbrengt (dd. 25.11.2011) waaruit blijkt dat hij getuige is van terroristische aanslagen (stuk 4).

Dat verzoeker zodoende wel (een individueel risico op) gevaar loopt, zodat hij aanspraak maakt op subsidiaire bescherming.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding.

Dat dit in casu niet het geval was zodat het middel bijgevolg ernstig is."

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet enkel van toepassing is in de beroepsprocedure met volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit wetsartikel is dan ook niet van toepassing in het onderhavige annulatieberoep dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende weigering tot in overweging name van een asielaanvraag.

Waar de verzoeker in verwijzing naar een klacht van 25 november 2011 meent aanspraak te maken op het subsidiaire beschermingsstatuut en hij de schending aanvoert van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoeker. Zoals reeds werd aangehaald bij de

bespreking van het eerste middel, heeft de verweerder *in casu* slechts vastgesteld dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor bevoegd is. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich er aldus niet over uit of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals reeds opgemerkt, behoort dit tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De schending van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan *in casu* dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het stuk waarnaar de verzoeker verwijst, met name de klacht waaruit zou blijken dat hij getuige is geweest van terroristische aanslagen, is hetzelfde stuk dat reeds door de verzoeker werd overgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag en dat door de verweerder niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt weerhouden op grond van de volgende argumentatie: "*overwegende dat de betrokkene een proces verbaal, dd. 25.11.2011, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document naar voren te brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag*". De verzoeker betwist niet dat hij dit op 25 november 2011 gedateerde document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag die werd afgesloten met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 21 maart 2012. Aangezien artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat de nieuwe gegevens betrekking dienen te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de betrokken vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, kon de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* naar recht en redelijkheid oordelen dat dit proces-verbaal in verband met de klacht van de verzoeker geen nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Door eenvoudigweg te verwijzen naar een stuk dat door de verweerder naar recht en redelijkheid niet werd in overweging genomen en met de loutere bewering dat uit dit stuk blijkt dat de verzoeker gevaar loopt en aanspraak maakt op subsidiaire bescherming, kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden aangetoond.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs (RvS van 12 maart 2009, 4 128 (c)).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

De verzoeker verwijst naar een klacht van 25 november 2011. Deze klacht, alsook de Nederlandse vertaling ervan, bevindt zich in het administratief dossier en werd door de verzoeker op 27 april 2012 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag. De Raad merkt op dat de verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit stuk aantoonde dat hij in zijn land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Bovendien kan niet worden ingezien hoe dit stuk op zich, waarvan de verzoeker tijdens het interview van 27 april 2012 zelf verklaart dat het een proces-verbaal is van de klacht die hij ingediend heeft op het politiekantoor van Al-swis, een ernstig en reëel risico kan aantonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad wijst er ook op dat de verzoeker reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag bij de commissaris-generaal melding maakte van de klacht die hij in zijn land van herkomst zou hebben ingediend tegen de vermeende terrorist A(...). De commissaris-generaal heeft de eerste asielaanvraag op 21 maart 2012 afgewezen. Deze beslissing is definitief nu de verzoeker hiertegen geen beroep indiende bij de Raad. Uit de definitieve beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig werd bevonden, mede gelet op het feit dat hij niet op de hoogte bleek te zijn van de verwickelingen die zich zouden hebben voorgedaan nadat hij aangifte deed bij de politie. Zo verklaarde de verzoeker niet verder geïnformeerd te hebben bij zijn oom en weet hij niet of A(...) werd gearresteerd, of de politie nog steeds op zoek is naar A(...), noch weet hij wat de politie heeft ondernomen in hun beweerdde zoektocht naar A(...), of er zich nog onregelmatigheden hebben voorgedaan, of er eventueel nog onbekenden naar hem hebben gevraagd en of er dreigementen werden achtergelaten toen hij was ondergedoken. Deze fundamentele desinteresse en totale onwetendheden ondergraven bijkomend het door de verzoeker beweerdde individuele risico op gevaar.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich beperkt tot de verwijzing naar het reisadvies Irak waarnaar reeds in het eerste middel werd verwezen en waaruit hij afleidt dat er sprake is van veralgemeend en individueel geweld in Irak. Deze algemene verwijzingen omvatten geen "concrete, op (verzoekers) persoonlijke situatie betrokken feiten" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) en volstaan geenszins om aan te tonen dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker *in casu* onvoldoende duidelijke en concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog wil bekomen dat de Raad in het kader van het onderhavig beroep de elementen van zijn asielrelaas gaat beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter zulks niet kan doen, daar hij enkel een wettigheidstoezicht op de thans bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE